

BOG OČE
Nagrobni spomenik

ALOJZIJ PROGAR

Za Adrijo . . .

Povest iz uskoško-benečanskih bojev. Spisala Lea Fatur.

(Dalje.)

XIX.

Ha, kako reže Morana valove, kako podi sveti Juri svetega Marka! Dajte mitnino, Benečani, dajte odkupnino od glave! Dajte! Ali pa dajte ladje, dajte glave, da vam odlete pasje duše čimprej na dno pekla. Spomnite se Klisa, izdajalci! Spomnite se Turku prodane krščanske krvi, barantači! Naših pobitih junakov, osirotelih otrok! Za vislice, za veslarske klopi! Za prodano vero in dušo!

Strah vlada po benečanskem obrežju. Ko blisk so Uskoki. Danes grozi jadro s smrtjo piranskemu obrežju, jutri straši benečansko Dalmacijo. Strah gre pred Jurišem Senjaninom, za njim ostajajo oplenjene ladje, požgane hiše, posekani oljčniki, razrušeni vinogradi.

Zaman lovi admiral Mark Anton Venier z dvajsetimi galejami uskoške nove bregantine in enojambornice. Nagel je Uskok . . .

„Ne moremo več živeti,“ tožijo benečanski podložniki Marku Antonu Venieru. „Pošasti v rdečih bundah, uskoške pošasti, nas plašijo noč in dan. Naj se pritoži tvoje gospostvo pri senjskem stotniku. On sam more zabraniti počenjanje Uskokov. Začaranih bark ne uloviš. Odplule so v Dalmacijo — izginile . . . Naj se potrudi tvoje gospostvo v Senj . . .“

Take tožbe, prošnje, zahteve sprejemajo benečanskega admirala po vsem benečanskem obrežju. Povsod vidi sled uskoške roke. V Senj! Nervozno ščiplje Venier konce svojih sivih brk. V Senj! Drug stotnik stotnikuje tam — Juriša, Uskokov ni doma. V Senj tedaj . . .

Čudno postane Marku Antonu, ko se izkrca s svojim tajnikom na senjskem mostišču. Čudno. Tod je hodil — dve leti je od tega — s Foscarijem, tod je vodil Cecilijo. Tukaj se je začelo tisto, kar moti Cecilijo, Ivana še danes . . . Radi spomina na Orlo-